

SFINȚII CIPRIAN ȘI IUSTINA – 2 octombrie

Sfântul Ciprian era un faimos filosof și vrăjitor din Antiohia, născut pe la jumătatea secolului al III-lea. Acesta, de mic copil, a fost trimis de părinți pentru a deprinde meșteșugul vrăjitoriei, astfel încât a ajuns unul dintre cei mai faimoși vrăjitori din vremea sa. Sinaxarul ne spune că Ciprian se deprinsese a schimba văzduhul, a porni vântul, a slobozi tunete și ploii, a tulbura valurile mării, a face stricăciune în răsaduri, grădini și câmpii, a aduce vătămări și răni asupra oamenilor. De asemenea, a deprins să facă fel de fel de vrăji și năluciri, cum ar fi să citească în stele sau să facă pe morți să vorbească. Schimbarea vieții sale a început după ce un tânăr de neam bogat a vrut să se căsătorească cu o fecioară creștină, Iustina, cu mare dragoste față de Hristos. Tânărul a cerut ajutorul lui Ciprian, care a trimis pe diavol în felurite chipuri să o ispitească pe Iustina. Neputând-o birui pe tânără, fiecare ispită la care era supusă fiind întoarsă prin puterea rugăciunii și prin credința ei, Ciprian a ajuns la cunoștința adevărului și a muștrat pe diavol zicând: „Pierzătorule și al tuturor înșelătorule, vistierule a toată necurăția și înșelăciunea, acum ți-am cunoscut neputința, că dacă de umbra crucii te temi și de numele lui Hristos te cutremuri, apoi ce vei face când singur Hristos va veni asupra ta? Dacă pe cei ce se însemnează cu crucea nu-i poți birui, apoi pe cine vei scoate din mâinile lui Hristos? Acum am cunoscut că nu ești nimic și nu poți nimic și nu ai putere de izbândire. M-am înșelat eu, ticălosul, ascultându-te pe tine și crezând în înșelăciunea ta; deci, depărtează-te de la mine, blestematul, depărtează-te, că de acum mi se cade mie să rog pe creștini ca să mă miluiască. Mi se cade mie să alerg la cei dreptcredincioși ca să mă izbăvească și să se îngrijească pentru mântuirea mea!”, a spus Ciprian. Astfel, din prigonitor, Ciprian a devenit mărturisitor al lui Hristos și chiar supus torturilor împreună cu Iustina, însă au scăpat nevătămați, până la urmă suferind moarte de sabie. După moartea lor, mulți oameni veneau la mormântul Sfântului Ciprian și al Iustinei și găseau vindecare atât bolilor trupești, cât și, mai ales, alungarea lucrărilor diavolești care se aflau asupra lor.

Lumini pentru suflet

Un suflet blând și smerit este mai frumos decât florile, tot astfel și mireasma lui este mai bună și mai frumoasă. Domnul a creat florile, dar El iubește mai ales omul și îi dă Duhul Sfânt care este mai blând decât lumea întreagă și este plăcut sufletului. Domnul a făcut florile pentru om, pentru ca tot sufletul să slăvească pe Creator prin zidirea sa și să-L iubească. Domnul nu trebuie uitat nici o clipă din zi sau din noapte, pentru că El ne iubește. Să-L iubim și noi din toate puterile noastre și să cerem îndurarea și puterea de a împlini poruncile sale. Când se roagă creștinul și varsă lacrimi pentru lumea întreagă, atunci dobândește Împărăția lui Dumnezeu.

Este Dumnezeu vinovat de durerile lumii de azi?

Să ne înduioșeze neputința noastră pentru necazurile lumii de astăzi este firesc, dar să spunem că Dumnezeu e vinovat de acestea, e o blasfemie. Făcând cerul și pământul, cu toate ale lor, Dumnezeu le-a făcut „bune”, și încă „bune foarte”. Toate aveau pecetea Lui: veșnicie, putere, armonie, frumusețe. Dacă omul este chip și asemănare a lui Dumnezeu, cum poate să spună cineva că Dumnezeu nu le-a dat unora „lumină în ochi”, iar altora le-a „blestemat copiii cu sănătatea”? Însuși Hristos a arătat natura bolilor atunci când, vindicându-i pe suferinzi, îi avertiza: „Să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție mai rău”. În Vechiul Testament, Dumnezeu îi muștră pe evrei prin Prooroci, pentru necredința și păcatele lor, vestindu-le suferințele ce-i așteaptă, iar alții lămurindu-le pricina pentru care ajunseseră în criză. Pentru păcatele și neînfrînările lor, Dumnezeu îngăduia cumintirea lor, „cu potop, cu foc, cu foamete, cu năvălirea altor neamuri asupra lor și cu războaiele dintre ei”. Poftele și exagerările noastre, lipsa discernământului, a dreptei socoteli, viața nechibzuită – toate acestea și multe altele – sunt numite de Biserică păcat, iar de medicină - vicii. Aceste păcate aduc bolile și suferința în lume. Nu-i vinovat Dumnezeu că am făcut insolație sau reumatism, ci nechibzuința cu care ne-am expus soarelui sau umidității. Ce l se poate reproșa lui Dumnezeu dacă sunt afectați plămâni unui fumător, ori dacă, lacomul se îneacă în propria grăsime, obosit și bolnav? Fiecare nou-născut mutant poartă în gena sa pecetea industrializării, germenele-păcat al bolii aducătoare de chinuri și moarte. Precum moștenește din însăși firea strămoșilor darul gândirii, al vorbirii, al râsului și plânsului, și toate celelalte capacități sufletești și trupești, tot așa moștenește nu doar păcate, ci și urmări ale păcatelor neamului său. Precum orice creangă din coroana stejarului poartă în ea firea rădăcinii din care se trage, la fel și pruncul va purta instincte, patimi și virtuți ale neamului său, cu toată încrengătura subtilă, neobservată ce va purcede din ele. Astfel se face că, împărțind cu strămoșii păcatele, împărțim și datoriile lor către Dumnezeu. Datorii „de familie”, împreună-pătimiri întru mântuire cu cei din veacuri adormiți: părinți, bunici, străbunici, bunici ai străbunicilor, cu tot neamul lor mergător pe firul istoriei, neam din a cărui ființă suntem și noi cei de azi. AND-ul purtător de informații, prin care vrem-nu vrem suntem oameni și nu alte ființe, poartă în el metabolismul duhovnicesc al tuturor generațiilor din care ne-am născut. Prin acesta suntem una cu toți înaintașii, prin el ei sunt în noi, așa cum într-o picătură de apă este apa întregii lumi, din punct de vedere chimic. Așa privind lucrurile, vom înțelege de ce „unii nu au lumină”, ori nu aud, de ce alții nu merg ori nu vorbesc. Vom înțelege ușor ceea ce ni se pare naiv și superstițios, atunci când bătrânii, văzând un copil mai sărac cu duhul, spun că „trage păcatele neamului lui”.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri!”... De peste două mii de ani se rostește acest cuvânt în Biserică, în lume, declanșând cele mai variate reacții. Unii au spus că este imposibil, că se cere imposibilul, că a-l iubi pe vrăjmaș este ceva împotriva firii, firesc este să-l urăști pe cel rău și să-l iubești pe cel ce te iubește. Este adevărat, dar Hristos a venit să revoluționeze exact această lume: era o lume naturală, vegetală, o lume lipsită de efort. Ca să înțelegem ce a spus Mântuitorul, nu trebuie să înțelegem ce este vrăjmașul, ci iubirea lui Hristos. Se știe ce este un vrăjmaș, dar nu s-a știut, nu se știe încă ce este iubirea despre care vorbește Hristos, iubirea pe care El Însuși (Primul și Singurul!) a exersat-o și a împlinit-o. Ce înseamnă să te iubească Dumnezeu? Trebuie să pornim la dezlegarea acestei taine, de la înțelegerea felului în care iubește Dumnezeu, Care este iubire. Nu doar iubește, Dumnezeu este iubire, de aceea nu poate urî. Dacă doar ar AVEA iubire și nu AR FI iubire, atunci ar putea să aibă și ură; dar pentru că El nu este nimic altceva decât iubire, El nu poate urî, nici nu poate dori să urască, pentru că ceea ce este în El este și în afară: El este iubire. Creștinul (chipul lui Hristos), este un alt Hristos și nu are altă șansă decât aceea de a iubi pe vrăjmași: iată taina! Nu vom putea iubi decât pe vrăjmaș pentru

că felul în care iubește Dumnezeu (felul în care ar trebui să iubească un adevărat creștin) provoacă, dincolo de cel pe care-l iubești, o reacție de ură. L-au răstignit pe Hristos pentru că i-a iubit; dacă nu îi iubea cum i-a iubit El, nu ar fi avut nimic cu El. Caiafa a trăit mult și

bine liniștit. Caiafa nu iubea ca Dumnezeu, iubea ca el; iubirea lui era o iubire de grup. Același lucru se întâmplă astăzi pe globul pământesc: sunt iubiți conducătorii lumii din toate timpurile pentru că sunt îndoielnici și pentru că nici noi nu suntem altfel. Hristos a venit să ne vindece de iubirea de grup, umblând cu bisturiul adevăratei iubiri, iar reacția a fost aceasta. Câtă ură a oferit omenirea împotriva lui Hristos! Dumnezeu a știut că nimeni dintre noi nu știe ce este Dumnezeu și a venit la noi Hristos-Dumnezeu ca să putem să-L iubim. Nimeni nu a fost mai iubit decât Hristos-Dumnezeu, dar nimeni nu a fost mai urât decât El. În Sfânta Evanghelie, Hristos ne arată cum trebuie să iubim: să iubim cu acea iubire riscantă, cu o iubire care nu lasă nimic la locul lui. Tot ce se află cuminte, la locul lui, este moarte, este păcat. Nu ne convine, toți ne revoltăm; ne mai și îndreptăm, dar ne este greu. Să ne amintim ce gândeam la 16-18 ani, la vârsta la care începe mare revoltă a ființei umane în ea însăși, când nu ne convenea nimic din cele spuse de Hristos în Evanghelie. Iubirea Lui merge împotriva a ceea ce voiai să faci și să fii. Scrie în Evanghelie: „Să nu fii desfrânat”; dar cine nu e desfrânat la vârsta aceasta? Chiar dacă nu în fapt, dar mintea e desfrânată. Și încă este scris: „nu iubi desfrânarea, iubește asceza, rugăciunea”; atunci spui că nu există Dumnezeu căci nu îți convine un astfel de Dumnezeu. Nu există ură mai multă, mai bine întreținută decât în lumea creștină. Trebuie să-i iubim și pe răi? Noi toți suntem, mai mult sau mai puțin, ca ei. Dumnezeu îi iubește și pe ei; nu are alții, nu sunt. Dumnezeu iubește pentru că El nu poate decât să iubească. Ura este cumplită, dar mult mai puternică este iubirea! Dacă rezolvăm iubirea, am înviat! Să lucrăm la Înviere, să vedem cât valorează. „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31).

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 7 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 8 octombrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 9 octombrie	07:00 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Simplitatea

La ora de religie, o fetița de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea de la acea clasa a întreat-o: „Păpușico! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum Îl desenezi tu pe Dumnezeu, caci nu L-a văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu L-au văzut. O să-L vadă și o să-L cunoască după ce-L desenez eu!”.

Semințe pentru fericire

Într-o noapte o femeie a avut un vis ciudat, de parcă vânzător la magazin era Însuși Dumnezeu. „Doamne, Tu ești?”, a întreat cu bucurie femeia. „Da, Eu sunt!”, i-a răspuns Domnul. „Ce pot cumpăra de la Tine?”, Îl întrebă ea. „De la Mine poți cumpăra orice”, a fost răspunsul. „Dacă e așa, atunci dă-mi, te rog, sănătate, fericire, succes și mulți bani”. Domnul i-a zâmbit binevoitor și s-a dus să-i aducă produsele comandate. În scurt timp El s-a întors cu o cutiuță în mână. „Asta e tot?”, exclamă mirată și dezamăgită femeia. „Da, asta e tot”, îi răspunse Domnul. „Oare n-ai știut că la magazinul meu se vând doar semințe?”.

Nu-ți schimba firea!

Un om a găsit un șarpe pe moarte arzând într-un foc. S-a hotărât să-l scoată de acolo, dar când colo, șarpele l-a mușcat. Din cauza durerii, omul l-a scăpat, iar șarpele a căzut înapoi în foc. Bărbatul a încercat din nou să-l scoată din foc și încă o dată șarpele l-a mușcat. Între timp un bărbat care trecea prin zonă s-a apropiat și i-a spus: „Scuză-mă, dar ești încăpățânat! Nu înțelegi că de fiecare dată când încerci să-l scoți din foc, te va mușca?”. Bărbatul i-a răspuns: „Firea șarpelui este să muște, iar a mea este să ajut. Lucrurile acestea nu se vor schimba niciodată”. Astfel, cu ajutorul unei sârme, bărbatul a scos șarpele din foc, salvându-i viața. Nu-ți schimba niciodată firea, chiar dacă cineva îți face rău, nu-ți pierde esența. Ia-ți doar măsuri de siguranță. Unii persecută fericirea, alții cred în ea. Fă-ți griji mai puțin despre reputația ta și mai mult despre conștiință. Deoarece conștiința reprezintă ceea ce ești tu, iar reputația ceea ce spun alții despre tine. Indiferent de ce spun oamenii despre tine, nu este problema ta, ci a lor.

Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-i spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume. După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-i spună acestea:

- Doamne, oamenii Te supără neconținut și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

- E adevărat că oamenii Mă supără neconținut, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare? Rușinat, diavolul a pierit atunci din fața Lui.

